

et nej til Europa. Som David Owen sagde for nylig i Politiken, så kan man godt sige nej til ØMU'en og alligevel være med i et konstruktivt europæisk samarbejde. Det har vi en ret til i øjeblikket, og det skal vi fastholde retten til, og vi skal bruge den ret til på det grundlag også at føre en fremadrettet europæisk politik.

#### **Kristian Thulesen Dahl (DF):**

Jeg vil allerførst indlede med at sige, at vi i Dansk Folkeparti glæder os overordentlig meget til de mange debatter, der bliver fra nu af og til den 28. september, om Danmarks forbehold over for ØMU'ens tredje fase. Vi glæder os til de debatter, for det er jo lige præcis dér, hvor det hele skal ske, nemlig at befolkningen diskuterer det her spørgsmål og træffer sin beslutning. Og vi er faktisk helt trygge ved at overlade denne her beslutning til befolkningen. Vi synes, at tingene i langt højere grad skal foregå dér end herinde.

Regeringen har jo varmet op til det her lovforslag længe. Altså før euroen var en realitet i starten af 1999, har regeringen varmet op gennem lang tid. Der har selvfølgelig ligget nogle tanker bag, nemlig at man hele tiden har ønsket de her irriterende forbehold – har regeringen synts – væk.

Allerede i december 1998 fik regeringen vedtaget sit eget forslag til vedtagelse, kan man vel sige, hvor regeringen forpligtede sig til at komme med fordele og ulemper ved euroen i forhold til, at Danmark bevarede sin egen valuta. Og siden har vi set en lind strøm af rapporter og pjecer og brochurer osv. fra Økonomiministeriet fortælle om alt, hvad regeringen ser som fordele ved euroen. Det er endnu ikke blevet til ret meget om de dér ulemper. De er åbenbare at få øje på, men ikke i regeringens publikationer.

Jeg synes, at det også er det udgangspunkt, der er, når vi skal diskutere L 288, det forslag, som regeringen nu har fremsat for at få folkeafstemningen om at fjerne kronen og tilslutte Danmark euroen. Når man læser bemærkningerne i det, er det det samme, der giver sig til kende, nemlig at regeringen endnu ikke har opfyldt den vedtagelse, regeringen ellers selv var bannerfører for.

Det næste, jeg vil sige, er: Hvorfor i alverden skal vi stemme nu? Nu er vi helt trygge ved en folkeafstemning, at vi spørger befolkningen, at vi får debatterne osv., men hvad er egentlig baggrunden for, at regeringen synes, vi skal stemme nu?

Regeringen har jo talrige gange forsikret befolkningen om, at hvis man lige præcis valgte den nuværende siddende statsminister i stedet for en alternativ statsminister i foråret 1998, så var den nuværende statsminister garanten for, at forbeholdene bestod i hele valgperioden. Ja, der var sågar en diskussion i foråret 1998 blandt socialdemokrater om, hvorvidt man skulle indskrive i regeringsgrundlaget, at man ikke skulle tage en folkeafstemning, men det blev affærdiget af den daværende næstformand i Socialdemokratiet, som værende fuldstændig ligegyldigt, fordi en mundtlig aftale jo var lige så god som en skriftlig.

Men i dag, 2 år senere, ved vi, at det havde være skønt, hvis det havde været skrevet ind i regeringsgrundlaget, for så skulle man også have lavet det om, inden man kunne bryde sit løfte til befolkningen i foråret 1998. Og det var ikke bare, før Amsterdamtraktaten var en realitet den 28. maj, da et flertal stemte ja, at man gav den garanti. Næh, det gjorde man også selve aftenen, hvor statsministeren sagde de kendte ord, at der ville gå mange, mange år, før vi skulle stemme igen om EU-forhold – mange, mange år. 1999 må være mange og 2000 det næste mange, og nu står vi altså her og skal stemme, eller hvordan skal det forstås? Det er grundlæggende galt, når EU-politikken bliver ført på den måde, så befolkningen ikke kan have nogen form for tillid til politikerne, men må se, at det politiske flertal bare vil have sin vilje, dvs. afskaffe forbeholdene, og at det bare er et spørgsmål om, hvordan man rent taktisk skruer det sammen, og hvornår man tager folkeafstemningerne.

Forbeholdene er lige præcis udtryk for, at man, da man lavede dem i 1992-1993, fandt de områder, hvor det var vigtigt, at Danmark stod udenfor for ikke at blive en del af den opbygning af den politiske union, som man regnede med, befolkningen havde stemt nej til den 2. juni 1992. Derfor er opgøret med forbeholdene, som regeringen og flertalspartierne nu lægger op til, selvfølgelig et forsøg på at få Danmark endegyldigt med i den politiske unionsopbygning i EU, som befolkningen altså stemte nej til i juni 1992.

Også på den baggrund vil det slet ikke være overraskende, hvis befolkningens flertal siger nej tak endnu en gang. Befolkningens flertal ønsker efter Dansk Folkepartis opfattelse grundlæggende ikke opbygningen af en politisk union, men et samarbejde i Europa mellem